

Надгробно слово на Станимир Троянски. Васко не е вече между нас. Това е горчивата истина, която съзнанието ни отказва да приеме. Все още съм с чувството, че това е поредната лудория и в първото междучасие Васил ще отвори бързо вратата на кабинета ми и ще заприказва за последната лекция.

Запознах се с Васил Попов през есента на 1967 г. в коридора на Физико-математическия факултет, където едновременно водехме упражнения той — по Линейна алгебра, аз — по Диференциално и интегрално смятане.

Първите ни разговори за математика не съм забравил и до днес. Васко умееше да разказва увлекателно и заразително за всичко, което го интересуваше в момента. Но онова, което най-силно ме привличаше, беше умението му да слуша. Всеки математик би си пожелал да има такъв слушател. Васко улавяше смисъла на нещата от половин дума. Неповторимата аналитична интуиция му позволяваше да осмисли и конструкции твърде далечни от основните му интереси, да усети и отдели идеята от второстепенното и техничното.

Васко беше първият човек, на когото съм изповядвал своите математически вярвания и търсения, и първият човек, който ме подкрепи и окуражи.

През онова щастливо време Васко живееше не, а просто гореше с математиката. Усилен научна работа, семинар по теория на апроксимациите, физически и приложни задачи. Никой и нищо не оставяше без внимание. Всички негови колеги — връстници и по-млади специалисти по апроксимации и числени методи, черпеха с пълни шепи стимулиращи идеи.

Незабравими ще останат чудесните мигове, когато около черната дъска или на чашка коняк споделяхме мисли и идеи и най-съкровените математически мечти.

Затова и толкова ни боли сега, затова е толкова трудно да приемем, че Васко го няма. Но такъв е животът. Васковият математически талант и неукротима жажда да твори го направиха искряща звезда на математическия небосклон, звезда, която творческите взривове и плам твърде рано изгориха докрай.

Васил Попов отдаде на математиката всичко най-хубаво и добро, което имаше. Теоремите му за добро или лошо го надживяха. Живи са приятелите и учениците му. Всеки от тях е скътал по нещо от него, което ще пази цял живот.

Вечна памет на учения Васил Попов и непрежалимия приятел Васко.